

РЕШЕНИЕ

№ 1649

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **12332** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Виваком България“ ЕАД против решение № ППН-01-542/2024г. от 20.10.2025г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). В жалбата са изложени доводи за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и за противоречие на оспореното решение с материалноправни разпоредби и с целта на закона. Посочено е, че в изложението на обжалваното решение се наблюдавали съществени разминавания, които възпрепятствали адресата на акта да установи причините и мотивите, довели органа до извода за извършено нарушение. За дружеството не станало ясно кое точно обработване на лични данни е възприето за извършено в нарушение на чл. 32, §4 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД). Твърди се, че от акта не е ясно кое обработване от страна на служител на дружеството е възприето от КЗЛД като извършено не по неговите указания. Излага се още, че органът не е посочил категорично кои данни са били незаконосъобразно обработени, като в съображенията на акта били посочени лични данни, които не могли да идентифицират жалбоподателя, както и лични данни, предоставени от самия жалбоподател във връзка със сключване на договор с дружеството. Не е ясно посочено кое деяние представлявало нарушение, както и дали същото е било извършвано продължително или става въпрос за еднократно действие. Според адресата на акта, тъй като не става ясно кое негово действие бива санкционирано, решението не изпълнява

функцията си на индивидуален административен акт, нарушава принципа на изчерпателност и мотивираност и лишава дружеството от възможност за ефективна защита срещу него. Изложени са аргументи относно две хипотези: ако актът касае нарушение на ОРЗД при обработката на ЕГН при сключване на договора на 18.07.2014 г. и до 01.06.2024 г., и ако актът е относно нарушение на ОРЗД при обработката на ЕГН при сключването на договора с И. И. на 01.06.2024 г.

В първата хипотеза, дружеството посочва, че ЕГН, записан в договора и обработван от Виваком от 18.07.2014 г., не може да се квалифицира като лични данни, тъй като основната му характеристика - да идентифицира физическото лице И. И., не била налице. ЕГН бил предоставен от контрагента И. Г. Г., и е използван от дружеството единствено във връзка със сключване и изпълнение на договор с него, както и за събирането на вземания във връзка с посоченото облигационно правоотношение. ЕГН не е бил свързан с И. П. И.. Излага се още, че в оспореното решение не е посочен нито конкретен служител, извършил нарушение на правилата на дружеството за обработка на лични данни, нито в какво се състои нарушението. Въпреки това, дори при сключването на договора с И. Г. през 2014 г. служител на Виваком да е вписал неправилно ЕГН на И. И., асоциирайки го с Г., в жалбата се твърди, че това действие не е извършено при прилагането на ОРЗД (по арг. от чл. 99 ОРЗД), както и, че давността за образуване на административно производство и за налагане на санкция е изтекла.

Досежно втората хипотеза жалбоподателят посочва, че ЗС посетил магазин на Виваком, идентифицирал се е с документ за самоличност и дружеството е изготвило договор. Не се спори, че процесният ЕГН принадлежи именно на И. П. И.. Поддържа се, че в настоящия случай дружеството е обработило законосъобразно ЕГН на ЗС за целите на сключването и изпълнението на посочения договор. Подчертава се, че КЗЛД включва в критериите за оценка на размера на имуществената санкция 9-годишен период на неизпълнение, въпреки че в така описаната ситуация налице би било еднократно, а не продължено нарушение на правилата на ОРЗД. Това отново предпоставяло невъзможност за дружеството да разбере кое негово поведение е било санкционирано.

Представени са и аргументи срещу размера на наложената санкция. Твърди се, че дружеството вече е коригирало своите процеси, демонстрира повишаване на своята дисциплина и съответно нуждата от дисциплиниращ и възпиращ ефект от решението и санкцията не е налице. Също така, не били отчетени редица фактори, като: продължителността на нарушението; фактът, че от нарушението не са настъпили никакви вредоносни последици за И., нито пък дружеството се е обогатило неоснователно за негова сметка; фактът, че в момента на установяването на действителния притежател на ЕГН, дружеството е прекратило веднага обработката му във връзка с И. Г.. Обърнато е внимание, че посочените предишни решения на КЗЛД не били относими и не би следвало да се вземат предвид при определянето на санкцията и на нейния размер. Моли се за отмяната на оспореното решение на КЗЛД в цялост като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила, неоснователност и необоснованост, а в условие на евентуалност се моли за изменение на решението, като наложената санкция бъде намалена поради прекомерност. Претендират се разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Й. Н. в писмено становище от 15.12.2025 г. оспорва жалбата като неоснователна. Представени са подробни аргументи относно твърдените от жалбоподателя нарушения на процесуалния закон и на материалноправните разпоредби. Ответникът намира, че актът съдържа правните основания за издаването си, както и фактическите обстоятелства за извършените от служителя на дружеството действия, довели до нарушението и подписването на няколко документа с различни данни. Поддържа се, че не е налице разминаване в мотивите при издаването на административния акт и неяснота на действието, с което се приема,

че е нарушен ОРЗД. Излага се, че още в административното производство е установено безспорно, че „Виваком България“ ЕАД е обработило личните данни на подателя на оплакването до Комисията за целите на сключване на договор за мобилни услуги. Спорът бил относно фактическите действия на страните. Ответникът оспорва твърдението на жалбоподателя за липса на извършено нарушение, както и за липсата на ясна формулировка на допуснатото нарушение. Релевира, че било ясно от оспорения акт, че ставало въпрос именно за нарушението от 01.06.2024 г., когато подателят на оплакването посетил магазин на администратора с цел подписване на договор. Излага се още, че на ЗС документ за самоличност не е бил изискан и данните от него не са били въведени или сверени, поради което разпечатаният от системата договор е с данни на друго лице (имена и адрес на И. Г.). След поредица от операции, извършвани от администратора с цел сключване на договор със ЗС И. И., се установило, че неговият ЕГН е използван през 2014 г., но във връзка с договор на друго физическо лице. Според ответника, поради тази причина правното основание за издаване на оспорения акт са нарушения на чл. 32, §4 от ОРЗД, а не по чл. 6, § 1 от ОРЗД. Действията, довели до нарушение на вътрешните правила били посочени в Общите условия на дружеството, като било установено, че ако личните данни на И. И. са били сверени с тези от документа му за самоличност, не би се стигнало до подписването на няколко поредни документа. Досежно твърдението, че не е идентифициран служителят на „Виваком България“ ЕАД, който е извършил нарушението, както и кои негови действия обуславят въпросното нарушение, органът отбелязва, че налагането на имуществена санкция на юридическо лице в качеството му на администратор не зависи от това дали е установено, че нарушението е извършено от идентифицирано физическо лице, като се позовава на относима според него съдебна практика на Съда на Европейския съюз. Спрямо продължителността на нарушението от 9 години, ответникът счита този факт за установен, предвид липсата на взаимоотношения между администратора и субекта на данни и еднозначната идентификация на последния. КЗЛД поддържа, че санкцията е съобразена с чл. 83, §2 и §4 от ОРЗД и че в качеството си на надзорен орган разполага с оперативна самостоятелност досежно избора на подходяща корективна мярка и нейния размер. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност спрямо претендираните разноски от жалбоподателя. Заинтересованата страна (ЗС) И. П. И. не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Административното производство пред КЗЛД е образувано по жалба вх. № ППН-01-542/07.06.2024 г. на ЗС И. П. И. срещу „Виваком България“ ЕАД, в която е посочено, че неговият ЕГН е бил използван, като е злоупотребено с личните му данни. Моли да бъде обезщетен за причинените стрес, обида, унижение и загуба на време. С жалбата са приложени договор от 01.06.2025 г. и копие от жалба до „Виваком България“ ЕАД от 01.06.2024 г. Посочва се в обстоятелствената част на оспорения акт, че на 01.06.2024 г. И. И. посетил обект на „Виваком България“ ЕАД в търговски център „The Mall“, за да сключи договор с дружеството. Без да му поиска лична карта, а единствено ЕГН, служителят А. Т. изготвила договора. Докато се подписвал, И. установил, че полагал подпис върху договор, съдържащ неговият ЕГН, но имената на трето лице - И. Г. Г.. След няколко опита от страна на служителите, името му било въведено в системата и той подписал както хартиения, така и електронния екземпляр от договора. ЗС

посочил, че дотогава никога не е бил клиент на „Виваком България“ ЕАД. Служителите го уведомили, че нямало как да сключат договор, тъй като под неговия ЕГН и името на третото лице стоели задължения за голяма сума. Също така, отказали да предоставят на ЗС информация относно това кой и кога е използвал неговият ЕГН, за да се представи за него. „Виваком България“ ЕАД отказвали да му предоставят подписания от него хартиен екземпляр от договора, но след като настоял, служителите му го дали. Тогава видял, че в договора са посочени адрес в [населено място], [улица] телефонен номер [ЕГН], както и лице за контакт от страна на И. Г. И. И. се върнал в офиса на „Виваком България“ ЕАД, където управителят го заплашил с полиция и му казал да подаде жалба в „Икономическа полиция“. Била извършена нова справка, която показала, че задължението вече фигурирало не само по ЕГН, но и под името на ЗС И. И.. Той се свързал с телефон 123, като служителят го уведомил, че натрупаните задължения били за периода 2018-2020 г. и, че се виждала датата, на която служителят е променил името на И. Г. на И. П. И.. ЗС подал оплакване до „Виваком България“ ЕАД на 01.06.2024г. (л.97 от делото). В отговор от 11.06.2024 г. от отдел „Обслужване на клиенти“ на „Виваком България“ ЕАД е уведомен, че са били предприети необходимите мерки и е извършена корекция на данните, вследствие на което ЕГН на ЗС не бил обвързан със задължения или услуги в системите на дружеството.

След проведено проучване, оспореното решение е прието с протокол № 45 от 16.07.2025 г. С решението жалба с рег. № ППН-01-542/07.06.2024 г., подадена от ЗС И. И., е обявена за основателна; прието е, че дружеството е извършило нарушение на чл. 32, §4 от ОРЗД; на основание чл. 58, §2, буква „г“ от ОРЗД, е разпоредено на администратора „Виваком България“ ЕАД да проведе обучение на служителите си за документите, които следва задължително да изискват при сключването или подновяването на договор с оглед на точност; за нарушение на чл. 32, §4 от ОРЗД, на основание чл. 58, §2, буква „и“ от ОРЗД, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 30 000 лева. С решението е предоставен 1-месечен срок за изпълнение на разпореждането от влизането в сила на решението, като е указано да се уведоми КЗЛД за изпълнението, като се предоставят относими доказателства. Искането на ЗС за обезщетение за причинените вреди за стрес, обида, унижение и загуба на време е оставено без уважение от комисията, с аргумент, че на основание чл. 39, ал. 2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) такова искане може да бъде разгледано в производство пред съд.

В мотивите на решението са обсъдени основанията за законосъобразно обработване на лични данни, посочени в чл. 6, § 1, б. „а“ – „е“ от ОРЗД, както и посочените в ОРЗД принципи при законосъобразното обработване на лични данни. Прието е, че от сключването на договора между И. Г. и „Виваком България“ ЕАД през 2014 г. до 01.06.2024 г. ЕГН на ЗС И. И. е било обработвано без основание от дружеството в противоречие с принципа за „точност“. По отношение на спора между страните в административното производство относно това дали при сключването на договора между жалбоподателя и ЗС е проверен негов документ за самоличност, решението приема, че вече поправеният договор съдържал имената и ЕГН на ЗС, но посочвал адрес в [населено място], който не отговарял с действителния адрес на ЗС. Това довело комисията до извода, че данните в договора са попълнени, без да бъде проверен документ за самоличност на И. И..

Освен до КЗЛД, ЗС подал жалби с почти идентично съдържание до 07 РУ- СДВР и до Софийска районна прокуратура (СРП). След извършване на проверка по преписка с вх. № 338200-13767/24 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 30474/24 г. по описа на СРП, преписката и докладната записка са изпратени на СРП по компетентност. След извършена преценка по събраните материали, наблюдаващият прокурор към СРП не открил данни за извършено престъпление от общ характер, респективно предпоставките по чл. 207 - чл. 212 НПК за образуване на досъдебно

производство. С постановление от 23.09.2024 г. (л.39) е отказано образуване на наказателно производство за престъпление от общ характер и прокурорската преписка е прекратена.

Съгласно чл. 146, вр. чл. 168, ал.1 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия. Като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е постановено от компетентен орган в установената форма. Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 57, § 1, б. „е“ от ОРЗД и в пределите на неговите правомощия по чл. 58, § 2 от ОРЗД. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД), поради което то е валидно. Следователно, не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК. Оспореното решение на КЗЛД е издадено в предписаната от закона писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК. Следователно, не е налице и отменително основание по чл.146, т.2 АПК.

Комисията като административен орган е длъжна в изпълнение на принципа за служебното начало (чл. 9 от АПК) да установи всички относими към случая обстоятелства, включително като събира всички необходими доказателства в съответствие с чл.34-35 АПК и когато няма искане от заинтересованите лица. Също така, Комисията трябва да осъществява и процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството. В настоящия случай тези задължения са изпълнени. КЗЛД е дала възможност на дружеството да предостави писмено становище по твърденията на потребителя съгласно разпоредбата на чл.34, ал.3 във вр. с чл. 36, ал.2 от АПК. Също така, комисията е уведомила ЗС за възможността да оттегли жалбата с оглед представеното становище от дружеството, че неговият ЕГН не се свързва със задължения към оператора. Органът е предприел всички възможни действия за установяване на относимите обстоятелства, като е изследвал внимателно и съобразил правилно фактическата обстановка по случая. В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват изводи, различни от формираните от административния орган.

Според определението на чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни е независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент /ЕС/ 2016/679 и на този закон. Комисията изпълнява задачите по чл. 57 от ОРЗД, който се прилага от 25 май 2018 година, задължителен е в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки /чл. 99 от Регламента/. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от ОРЗД или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 ЗЗЛД и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от ОРЗД, както и по глава девета от ЗЗЛД.

„Виваком България“ ЕАД е администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от ОРЗД. Съгласно чл. 4, т. 1 от ОРЗД: "лични данни" е всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде

идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Според чл. 4, т. 2 от ОРЗД, "Обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. Предвид цитираните разпоредби, правилно органът е приел, че ЕГН на ЗС И. П. И. представлява лични данни по смисъла на ОРЗД, както и, че данните са обработени от дружеството.

Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи следното. В обстоятелствената част на оспорвания акт са изследвани хипотезите, при които е законосъобразно обработването на личните данни. Посочено е, че до момента на обработването на данните на ЗС И. И. (01.06.2024 г.) не са били налице договорни отношения между него и „Виваком България“ ЕАД. За периода от 18.07.2014 г., когато е сключен договорът с третото лице - И. Г., до 01.06.2024 г., в мотивите на решението е отбелязано, че личните данни на ЗС са били обработвани от дружеството без основание и в нарушение на принципа на ОРЗД за точност. Тази част на акта представлява изясняване на фактическата обстановка, а не описание на извършеното от администратора на лични данни нарушение, повод за наложените с оспорения акт мерки по ОРЗД. Като основание за издаване на акта е посочено нарушение на чл. 32, § 4 от ОРЗД, съгласно която разпоредба: „Администраторът и обработващият лични данни предприемат стъпки всяко физическо лице, действащо под ръководството на администратора или на обработващия лични данни, което има достъп до лични данни, да обработва тези данни само по указание на администратора, освен ако от въпросното лице не се изисква да прави това по силата на правото на Съюза или правото на държава членка.“ В случая действия на служител на дружеството са довели до нарушението и подписването на няколко документа от ЗС И. И. с различни данни. Нарушението на ОРЗД е посочено от органа и по времето и мястото на своето настъпване, и по точните действия, с които е осъществено. В достатъчна степен е изяснено и обстоятелството, че ЕГН на ЗС е било съхранявано и обработвано от дружеството както в периода на действие на договора с третото лице И. Г., така и до момента на посещението на ЗС в офис дружеството на 01.06.2024г. В течение на този близо десетгодишен период за това съхранение и обработване по други поводи не е било налице основание. В тази връзка следва да се отбележи и, че при прехвърлянето на съществуващото задължение на две организации за събирането им също е извършено незаконосъобразно обработване на посоченото ЕГН.

Що се отнася до размера на имуществената санкция, наложена на основание чл. 58, § 2, б. "и" от ОРЗД, то за определянето му са изложени подробни мотиви, сред които и предходно издадени други решения за нарушения на дружеството. Съгласно чл. 83, § 2 от ОРЗД, когато се взема решение дали да бъде наложено административно наказание "глоба" или "имуществена санкция" и се определя нейният размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат следните елементи: а) естеството, тежестта и продължителността на нарушението, като се взема предвид естеството, обхватът или целта на съответното обработване, както и броят на засегнатите субекти на данни и степента на причинената им вреда; б) дали нарушението е извършено умишлено или по небрежност; в) действията, предприети от администратора или обработващия лични данни за смекчаване на последиците от вредите, претърпени от субектите на данни; г) степента на

отговорност на администратора или обработващия лични данни като се вземат предвид технически и организационни мерки, въведени от тях в съответствие с членове 25 и 32; д) евентуални свързани предишни нарушения, извършени от администратора или обработващия лични данни; е) степента на сътрудничество с надзорния орган с цел отстраняване на нарушението и смекчаване на евентуалните неблагоприятни последици от него; ж) категориите лични данни, засегнати от нарушението; з) начина, по който нарушението е станало известно на надзорния орган, по-специално дали и до каква степен администраторът или обработващия лични данни е уведомил за нарушението; и) когато на засегнатия администратор или обработващ лични данни преди са налагани мерки, посочени в член 58, параграф 2, във връзка със същия предмет на обработването, дали посочените мерки са спазени; й) придържането към одобрени кодекси на поведение съгласно член 40 или одобрени механизми за сертифициране съгласно член 42; и к) всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори, приложими към обстоятелствата по случая, като пряко или косвено реализирани финансови ползи или избегнати загуби вследствие на нарушението. Както беше посочено по-горе, в случая КЗЛД е определила размера на санкцията, като е изследвала подробно посочените в чл. 83, § 2 от ОРЗД обстоятелства в мотивите си. Волята на административния орган е ясно изразена и аргументирана. Без правно значение за конкретизиране размера на санкцията е фактът, че физическото лице не е претърпяло финансови загуби. Достатъчно сериозни са последиците, изразяващи се в откриването на обстоятелството на незаконосъобразно обработвано ЕГН, връзката му със задължение в размер на четирицифрена сума, последвалата промяна, в резултат на която задължението е обвързано не само с ЕГН, но и с трите имена на ЗС, както и обстоятелството, че действия от дружеството за отстраняване на откритата нередност са били предприети едва след три посещения на потребителя и писмена молба, отговор на която е изпратен едва десет дни по-късно. В тази връзка следва да се отбележи и, че неправомерната обработка от жалбоподателя се е състояла не само в действията на негови служители, но и в предоставянето на ЕГН на други две дружества за събиране на натрупаното задължение. В заключение, наложената имуществена санкция няма характера на административно наказание съгласно Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и поради това, правилата на последния са неприложими в производство от вида на настоящето. Решението на КЗЛД по чл.38, ал.3 ЗЗЛД, каквото е предмет на съдебен контрол в случая, е индивидуален административен акт, с който специалният закон допуска да бъде наложена и имуществена санкция. Правилата на този специален закон изключват приложението на общите такива, уредени в ЗАНН.

По изложените съображения съдът в настоящия състав приема, че решението на КЗЛД е надлежно мотивирано, постановено без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като съществени са само тези, които, ако не биха били допуснати, резултатът от производството би бил различен. Оспореният акт е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, прогласена в чл.1, ал. 3 от ЗЗЛД.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разностите остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 200 лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на КЗЛД, която е юридическо лице съгласно чл.6, ал.3 ЗЗЛД. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към

настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на възнаграждението следва да бъде превалутирана и възлиза на 102,26 евро. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Виваком България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], против решение № ППН-01-542/2024г. от 20.10.2025г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА „Виваком България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента) - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14- дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: